

Queridos diocesanos:

Acostumbro a invitar a la lectura de estos comentarios dominicales a algunos amigos y colaboradores. En ocasiones añaden una idea, corrigen una expresión, matizan un concepto no demasiado claro para los lectores o ponen un título alternativo. Siempre agradezco sus aportaciones. No puedo decir que este comentario se debe a ellos o que el resultado es coral. El contenido de cada glosa es de mi propia y exclusiva responsabilidad. Para bien o para mal. Para la alegría y satisfacción de los que leen o escuchan porque les orienta en su vida. También para asumir algún error de planteamiento o desacierto en su aplicación. Nunca quisiera ofender a nadie, siempre el respeto a todos, creyentes o no, que con su libertad interpretan y comprenden el mundo. Intento, por supuesto, que lo expuesto sea concorde con el fundamento de la fe en Jesucristo. En mi caso no puede ser de otra manera. Y también deseo que los cristianos se sumen a este discurso vital.

Comentando la glosa del pasado domingo alguien me sugirió que añadiera una frase del Concilio Vaticano II en su Constitución sobre *La Iglesia en el mundo actual*. Adujo dos motivos: que lo expuesto no era una idea original mía de ahora mismo y que la lectura de los documentos de dicho concilio son muy actuales y los cristianos deberíamos esforzarnos en la aplicación a nuestra sociedad. Para ello se requiere una actitud abierta y responsable. Aquí va la cita: “El orden social hay que desarrollarlo a diario, fundarlo en la verdad, edificarlo sobre la justicia, vivificarlo por el amor. Pero debe encontrar en la libertad un equilibrio cada día más humano” (núm 26).

Recordáis que centrábamos nuestro anterior comentario en la amabilidad. Seguramente es lo mínimo que nos podemos pedir unos a otros, aun sabiendo que la referencia era, y es, el mandato de Jesucristo en el que se asienta nuestra relación social y es el fundamento de la construcción de un mundo más justo y respetuoso. En este comentario queremos acentuar las grandes palabras, que deberían ser escritas siempre en mayúsculas, de la cita aludida del Concilio, VERDAD, JUSTICIA, AMOR, LIBERTAD. Termina el texto con el vocablo de “equilibrio” como queriendo afirmar que es necesario combinar adecuadamente esas palabras para tener un resultado que conmueva los corazones, que ordene las prioridades y, sobre todo, que dignifique el ser humano potenciando su relación solidaria con los demás.

Hay otras palabras que podrían sumarse a esta magnífica relación pero con las citadas tenemos bastante para recordar su significado concreto y para suscitar un compromiso personal con las mismas. Sin pretender realizar disquisiciones filosóficas nos parece importante señalar algunas pequeñas cuestiones que posibiliten un cabal entendimiento y una puesta en práctica acorde con las propias convicciones. En nuestro caso con la fe que profesamos. El inicio de esta reflexión puede ser el equilibrio aplicado a la persona que, por su dignidad, es libre para pensar, decidir y actuar. Decía D. Quijote: “La libertad, Sancho, es uno de los más preciosos dones que a los hombres dieron los cielos; con ella no pueden igualarse los tesoros que encierra la tierra ni el mar encubre”. Don que nos permite buscar y ser verdaderos, huir de la mentira y la ocultación interesada; recuerdo ahora las famosas fakenews –falsas noticias- que tan alegremente aceptamos; claros, transparentes, limpios de corazón para caminar por la senda de los justos, ¡qué fácil hablar de justicia y anteponer mil excusas para no cumplirla! Se pueden escoger otros caminos que conducen a la maldad y a la dureza de corazón. No los recomiendo a nadie. Y acabamos aconsejando cumplir el mandato clave del Señor, “que os améis unos a otros como yo os he amado” (Jn 13, 34). Ama y haz lo que quieras, decía san Agustín. A quien verdaderamente ama a sus semejantes no se le puede pedir más.

Con mi bendición y afecto.

Estimats diocesans:

Tinc el costum de convidar alguns amics i col·laboradors a la lectura d'aquests comentaris dominicals. A vegades hi afegeixen una idea, en corregeixen una expressió, en matisen un concepte no massa clar per als lectors o hi posen un títol alternatiu. Sempre els agraeixo les seves aportacions. No puc dir que aquest comentari es deu a ells o que el resultat és coral. El contingut de cada glossa és de la meua pròpia i exclusiva responsabilitat. Per a bé o per a mal. Per a l'alegria i satisfacció dels qui el llegeixen o l'escolten perquè els orienta en la seva vida. També per assumir algun error de plantejament o desencert en la seva aplicació. Mai voldria ofendre ningú: sempre el respecte a tothom, creients o no, que amb la seva llibertat interpreten i comprenen el món. Intento, per descomptat, que el que dic estigui en sintonia amb el fonament de la fe en Jesucrist. En el meu cas, no pot ser d'una altra manera. I també desitjo que els cristians se sumin a aquest discurs vital.

Comentant la glossa del diumenge passat algú em va suggerir que hi afegís una frase del Concili Vaticà II en la seva Constitució sobre *L'Església en el món actual*. Va adduir dos motius: que el seu contingut no era una idea original meua d'ara i que la lectura dels documents d'aquest concili són molt actuals. Per tant, els cristians hauríem d'esforçar-nos en la seva aplicació a la nostra societat, amb una actitud oberta i responsable. Diu la citació: "L'ordre social cal desenvolupar-lo diàriament, fonamentar-lo en la veritat, edificar-lo sobre la justícia, vivificar-lo per l'amor. Però ha de trobar en la llibertat un equilibri cada dia més humà" (núm. 26).

Recordeu que vam centrar l'anterior comentari en l'amabilitat. Segurament és el mínim que ens podem demanar els uns als altres, fins i tot sabent que la referència era, i és, el mandat de Jesucrist en el qual s'assenta la nostra relació social i és la base de la construcció d'un món més just i respectuós. En aquest comentari volem accentuar les grans paraules de la citació del Concili, que haurien de ser escrites sempre en majúscules: VERITAT, JUSTÍCIA, AMOR, LLIBERTAT. El text acaba amb el mot "equilibri", com volent afirmar que és necessari combinar adequadament aquestes paraules per tenir un resultat que commogui els cors, que ordeni les prioritats i, sobretot, que dignifiqui l'ésser humà, tot potenciant la seva relació solidària amb els altres.

Hi ha altres paraules que podrien afegir-se a aquesta magnífica relació, però amb les esmentades ja en tenim prou per recordar el seu significat concret i per a implicar-nos-hi. Sense pretendre fer disquisicions filosòfiques ens sembla important assenyalar algunes petites qüestions que en possibilitin un total enteniment i una posada en pràctica, d'acord amb les pròpies conviccions; en el nostre cas, amb la fe que professem. L'inici d'aquesta reflexió pot ser l'equilibri aplicat a la persona que, per la seva dignitat, és lliure per pensar, decidir i actuar. Deia el Quixot: "La llibertat, Sancho, és un dels més preuats dons que als homes va donar el cel; amb ella no poden igualar-s'hi els tresors que oculta la terra ni cobreix el mar". Aquest do ens permet la recerca constant i ser autèntics, fugir de la mentida i l'ocultació interessada -ara recordo les famoses *fake news* que tan alegrement acceptem. Cal ser clars, transparents, nets de cor per caminar per la senda dels justos; ¡què fàcil que és parlar de justícia i anteposar mil excuses per a no acomplir-la! Es poden triar altres camins que condueixen a la maldat i a la duresa de cor. No els recomano a ningú.

Vull acabar aconsellant complir el mandat clau del Senyor: "que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat" (Jn 13, 34). "Estima i fes el que vulguis", deia sant Agustí. A qui estima els seus semblants no se li pot demanar més.

Amb la meva benedicció i afecte.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.